



Piatra prețioasă

Un cocoș se plimba țanțoș printr-o grădină, ciugulind cu ciocul pe alocuri, în căutarea unor semințe mai de soi. La un moment dat, privirile i-au fost atrase de o pietricică strălucitoare, îngropată pe jumătate în pământ.

Fără nici o ezitare, cocoșul a țâșnit către ceea ce părea o boabă cu un gust nemaiînținut, a scurmat în țărâna cu ghiarele-i ascuțite și a prins lacom în cioc micuța piatră. Abia atunci și-a dat seama că acea boabă nu era una bună de mâncat, aşa că a aruncat-o degrabă pe pământ.

Chiar în momentul când voia să se îndepărteze, plin de dezamăgire, piatra prețioasă a strigat după el:

- Eu sunt o piatră neprețuită, căzută din greșeală dintr-un colier minunat. Cu greu ai putea găsi o altă piatră asemenea mie. Mare noroc ai avut că m-am aflat în calea ta. Dacă m-ai privi cu atenție și cu pricepere, ai putea descoperi cât de frumoasă și de valoroasă sunt.

Cocoșul i-a mai aruncat o privire înainte de a pleca și a cârâit cu dispreț:

- Așa neprețuită cum te crezi, eu te-aș schimba într-o clipită pe o boabă de grâu.

**Nu lepăda cu ușurință
lucrurile duhovnicești,
pentru că alte comori
nu ne mai rămân.**
Sfântul Maxim Mărturisitorul



Mânzul nemulțumit

Un cal trăia împreună cu mânzul său într-o vale îmbelșugață, cu pășuni verzi, râuri limpezi și umbra răcoroasă a multor copaci. Mânzul nu făcea decât ceea ce-i plăcea: dormea, deși nu era obosit; mâncă, deși era sătul; zburda toată ziua fără grijă. Deși avea de toate, începea să fie nemulțumit.

- Tată, dacă trebuie să mai trăiesc aici, sigur mă voi îmbolnăvi. Iarba nu-mi mai place, aerul este aşa de sufocant, râul este murdar. Vreau să plecăm de aici! Vreau să respire aerul curat al înălțimilor!

Așa că au plecat din acea vale. Au urcat pe cărări abrupte spre coama muntelui. Vântul rece bătea tare și aproape că nu mai găseai petic de iarbă. A doua zi, mânzul părea epuizat și fără vlagă din cauza foamei. A treia zi, nu-și mai putea mișca picioarele.

- Este timpul să căutăm o pășune, spuse tatăl și-l conduse pe fiul său în vale pe un alt drum. Sosiră acolo noaptea. Abia simți sub copitele sale iarbă fragedă și proaspătă și mânzul necheză cu bucurie:

- Tată, să rămânem aici! Niciodată nu am mâncat o iarbă aşa de gustoasă și înmiresmată!

În acel moment se înălțau zorii dimineții. Mânzul observă că tocmai în acea vale au trăit și mai înainte. De rușine, nu mai îndrăzni să privească la tatăl său și continuă să pască mulțumit.

**Cel mai bogat om, este cel
care se mulțumește cu ce are.
Sfântul Grigorie Teologul**

